

Krossad i miljoner bitar.

Hon tar mod till sig. Andas in och ut. Känner pulsen slå. Hårt och fort. Börjar gå. Vänder om. Är det verkligen en bra idé? Hans ansikte dyker upp i huvudet och hon känner värmen rinna över kroppen som ett vattenfall av känslor. Det här är rätt. Hon älskar honom. Och hon vill att han ska få veta.

Hennes fötter rör sig mot uteplatsen där han finns. De dansande ungdomarna runt omkring försvinner och alla ljud tonar bort i bakgrunden. Hennes grå ögon glittrar i ljuset. Som om de speglar hennes själ. Djupt där inne.

Med ett djupt andetag tar hon det sista steget och rundar hörnet. Ögonen rör sig över folksamlingen. Söker efter hans prickiga skjorta. Vad hon får se träffar som en blix. För där står han. Tillsammans med en annan. Djupt upptagna av varandra. I sitt eget universum.

Ljuset i hennes ögon släcks. Som om själen flugit bort. Till en annan plats. Där smärtan inte finns. Smärtan. Som en kniv rakt in i bröstet. Som ett slag i magen som får henne att tappa andan. Som får henne att stå alldeles stilla och bara titta. På deras tungor. Deras händer överallt på varandra. Hon kan inte vända bort blicken.

I sinnet rör sig hennes fötter. Genom havet av svettiga och dansande ungdomar. Fortare och fortare. Bort från allt. Långt bort. Där hon kan gömma sig från verkligheten som slog med en kraft utan like.

Men hon kommer ingenstans. Som fastklistrad står hon och tvingas se sitt hjärta ligga på marken. Sargat. Som om även det mist sin livsglädje. Det tidigare glittret i ögonen har försvunnit. Blicken har slocknat. Hon känner sig tom.

Och hon vet att det från nu och för alltid kommer finnas ett hål i henne. Som inte kommer kunna fyllas.

För ikväll har hon gått itu.

Krossad i miljoner bitar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ellen Heiling med Poeter.se id #45867 innehar upphovsrätten